

БОРБА®

България е била, е и ще пребъде във вѣковетѣ! Българската държавностъ започва 5000 години преди Новата ера, продължавайки и днесъ.

Единъ заветъ оставили сж намъ дѣдитѣ. Великъ заветъ, написанъ съ крѣвѣвъ мечъ. Деца на родни край, пазете си земитѣ! Бранете ги отъ близо и далечъ.

Велика Хунорска империя – отъ 5000 до 40 г. пр. Хр.

Велика Кушанска империя – отъ 40 г. пр. Хр. до 375 г. сл. Хр.

Велика Хунска империя – отъ 375 до 468 г.

Велика Стара България – отъ 468 до 643 г.

Дунавска България – съ три български царства:

Първо българско царство – отъ 643 до 1093 г.

Второ българско царство – отъ 1184 до 1188 г.

Трето българско царство – отъ 1878 г. до 1946 г.

Република – отъ 1946 до днесъ.

Хронология на откъсването на земи отъ Дунавска България:

Дунавско порѣчие, Тимошко и Южноморавско – 16.5 хил. кв. км, присъединени къмъ Сърбия въ периода 1830-1919 г.

Босилеградско – 0.5 хил. кв. км, присъединени къмъ Сърбия презъ 1919 г.

Вардарска Македония – 27 хил. кв. км, присъединени къмъ Сърбия въ периода 1913-1919 г.

Егейска Македония, Егейскитѣ острови, Западна Тракия – 29.5 хил. кв. км, присъединени къмъ Гърция 1913-1919 г.

Източна Тракия – 14 хил. кв. км, присъединени къмъ Турция 1913-1920 г.

Северна Добруджа и дѣлтата на р. Дунавъ, присъединени къмъ Румъния презъ 1878 г.

Позиция

България като геополитическо понятие заема точно определено място на планетата Земя, в южната част на континента Европа. Тя притежава присъщитѣ най-общии елементи на държавността. Хора (народѣ), земя (територия) и сила, налагаща определени правила за поведение, свързани съ възможността за принуда въ дадени граници. Като реалност, като битѣ, като култура България е била, е и ще бѣде въ Европа – тамѣ, където се е установила отъ срѣдата на първото хилядолѣтие следѣ Христа и до днесѣ. Изявленията на нѣкои днешни български общественици и политици, че България е трѣгнала къмѣ Европа, най-меко казано сѣ безсмислици по форма и по съдържание, преследващи труднодостижими словесни ефекти.

Вѣрно е, че България се е устремила и полага усилия следѣ тоталитарното си комунистическо робство да се присъедини къмѣ семейството на обединенитѣ демократични народи съ утвърдено гражданско общество и пазарна икономика. Вѣрно е, че това налагатѣ обстоятелствата, свързани съ съвременнитѣ реалности за национална сигурност и икономически напредѣкъ. Вѣрно е, че днесѣ, когато свѣтътѣ е въ стресѣ отъ терористичната вълна, която го залива, животътѣ, имотътѣ и честътѣ на всѣки е въ зависимост отъ единната воля за отпорѣ на всички (въ личенѣ и въ преносенѣ смисълѣ). За неутралитетѣ и собственѣ пѣтъ е безумие дори да се помисли. Но вѣрно е и това, че критериятѣ за ползитѣ е резултатътѣ. И, когато цената за постигане на даденѣ резултатѣ споредѣ възможноститѣ е висока, се изискватѣ жертви и най-вече умѣреностѣ въ очакванията. Не се ли съобразяваме съ горното, лихвитѣ сѣ високи, а резултатитѣ – непредсказуеми.

Кѣде е мѣстото на България при сѣществуващата обстановка? Безѣ колебание – въ лоното на обединена Европа и нейнитѣ структури за сигурност, постигнато съ воля, разумѣ и прагматизъмѣ.

Българскиятѣ националенѣ фронтѣ, Инк., въ своята битностѣ е билѣ, е и ще бѣде съ онѣзи управляващи въ България срѣди, които умело рѣководятѣ сѣдбинитѣ на страната ни, запазвайки националния ѣ суверенитетѣ, териториалната ѣ цѣлостѣ, икономическата ѣ независимостѣ и осигуряватѣ растящѣ стандартѣ за животѣ на хората. Той, БНФ, е живѣлѣ съ болкитѣ, страданията, стремежитѣ и успѣхитѣ народни и нѣма да пожали сили въ подкрепа на правителството въ стремежа му **да наложи силата на закона надѣ закона на силата.**

На своя редовенѣ двугодишенѣ двадесетѣ и девети конгресѣ, който ще се проведе на 5 и 6 юни 2004 г. – за първи пѣтъ въ София, Българскиятѣ националенѣ фронтѣ съ цѣлата сериозностѣ ще постави въпроса и ще вземе решение да бѣде доведено до знанието на елититѣ становището му за България като правова дѣржава, въ която надѣ Конституцията и законитѣ вчерѣ, днесѣ и утре стои само Богѣ.

БОРБА

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ **Иванъ Дочевъ** — основателъ
+ Д-ръ **Георги Паприковъ** — редакторъ

Редактура комитетъ

Година 53, брой 1

Книжка сто петдесетъ и първа

Януари 2004

Андрей Станишевъ

Духовниятъ геноцидъ

Този методъ бѣше основниятъ похватъ на наложената чрезъ чужда окупация въ България комунистическа диктатура. Още въ първитѣ дни следъ 9 септември 1944 г. комунистическитѣ екзекутори пристѣпиха къмъ физическо унищожение на свободомислѣщата българска национална интелигенция. Само за броени дни бѣха избити безъ сѣдъ и присѣда стотици и хиляди достойни български учители, свещеници, офицери, общественици, писатели, творци на изкуството, цѣлиятъ елитъ на българското държавно и мѣстно управление – регенти, министри, народни представители и почти повсемѣстно всѣки служилъ съ перо и дѣло на българската национална кауза. **Отъ избититѣ отъ комуниститѣ надъ 28 000 души 24 000 сж българска народна интелигенция.** Куршумитѣ на болшевишкитѣ сатрапи избиха точно по това жестоко време най-близкитѣ роднини и потомцитѣ на Василь Левски, Иванъ Вазовъ, Райна Княгиня, Панайотъ Воловъ, Петко Славейковъ, баба Тонка Обретенова, Георги Раковски, Захарий Стояновъ, Стефанъ Стамболовъ, Георги Измирлиевъ, Иларионъ Драгостиновъ, Любенъ Каравеловъ, Петъръ Перонъ – сияйни български духовни и политически водители. Онѣзи, които носеха въ себе си кръвта и идеитѣ на българското национално достоинство и на независимия духъ на свободния човѣкъ, бѣха опасни за червената диктатура и трѣбваше незабавно и безмилостно да бждатъ унищожени. Въ почти всички случаи единствената тѣхна вина бѣше, че отстояваха свободата на България и националната ѣ независимостъ.

Зачената отъ антибългарската природа на този кървавъ и човѣконенавистнически режимъ, породената следъ демократичнитѣ промѣни отъ 1989 г. постто-

талитарна властъ носеше почти всички негови генетични пороци. Преди всичко налагата въ продължение на почти половинъ вѣкъ перфидна демагогия.

Последвалитѣ събития отъ 1989 г., правителства, старателно подготвени, аранжирани и утвърждавани отъ запазващата се въ сѣнка тоталитарна върхушка, замѣнила политическия комунистически монополизъмъ съ фамилно-финансова посткомунистическа олигархия, запазваха генетичното наследство на просъветската епоха.

Прикрилата се въ камуфлажъ посткомунистическа олигархия успѣ въ нѣколко последователни инспирирани или до голѣма степенъ повлияни отъ нея правителства да сложи рѣжка на два основни лоста за управление – финансовитѣ капитали и почти пълненъ монополъ върху медиитѣ.

Съ първия факторъ тѣ манипулираха правителствата следъ 1989 г., внедряваха въ системата на управление свои подривни елементи и ги използваша по предназначение точно тогава, когато бѣше необходимо да сринатъ едно или друго правителство.

Вториятъ факторъ – обсебване на медиитѣ, бѣше тайното имѣ, но могѣщо оръжие, което се надѣваха да използватъ монополистично при найкритични ситуации. Такава обстановка настѣпи въ България съ появяването на царь Симеонъ Втори на политическата сцена. Дотогава партийно-фамилната олигархия се занимаваше съ прехвърляне въ чужбина на капиталитѣ, одрани въ продължение на десетилѣтия отъ гърба на българския народъ, съ “прането” имѣ въ чуждестранни банки и съ хищническата и разграбваща приватизация въ собствената ни страна.